CHƯƠNG 2294

Không gian nổi giận, thần đỉnh cửu phẩm

Hạ Nhân nhìn Hồng Lộc, hỏi: “Cô cô của muội là người thế nào, tính tình ra sao?”

“Vừa rồi cô cô muội bắt huynh đi, hoàn toàn không cho huynh thời gian giải thích, vừa ra tay đã là sát chiêu!”

“Muội còn chưa biết, lão nô Vạn Phúc ở Thần Hoàng cảnh của huynh đã bị cô cô muội giết rồi!”

“Tất nhiên, nếu không nhờ ông ta chắn giúp huynh một đòn thì huynh đã chết từ lâu rồi!”

“Ừm!” Trịnh Hồng Lộc gật đầu, nói: “Cô cô của muội, tính tình hơi nóng nảy!”

“Vậy thì!” Hạ Nhân tiếp tục nói: “Muội cũng biết, thân thể mạ vàng này không thể phong ấn cô cô muội được bao lâu, có thể chỉ vài năm, cũng có thể vài chục năm, vài trăm năm…”

“Tóm lại, chỉ trong chớp mắt là sẽ mất hiệu lực!”

“Đợi thần thông này biến mất, e rằng cô cô muội lại muốn giết huynh!”

“Giữa huynh và cô cô muội, e rằng chỉ có một người được sống, muội chọn ai?”

“Hu hu hu…” Trịnh Hồng Lộc ngồi phịch xuống bên cạnh Hạ Nhân, lại bật khóc: “Muội muội… muội chọn công tử… nhưng muội cũng không muốn cô cô chết!”

“Công tử, nhất định là người có cách, đúng không?”

“Hay là công tử cũng thu nhận cô cô làm nô bộc đi, cô cô đi theo người vẫn tốt hơn đi theo Không Gian Thần Đế!”

“Sau này người giấu cô cô đi, Không Gian Thần Đế sẽ không tìm được cô cô nữa!”

“Cố đại tỷ từng nói, tỷ ấy nói công tử có một loại thần phù thần kỳ, có thể chuyển dời ấn ký nô bộc!”

Hạ Nhân nói: “Huynh thì không có ý kiến gì… nhưng như vậy, hai người các muội sẽ trở thành tỷ muội…”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Không sao, chỉ cần có thể để cô cô sống là được, muội chỉ có một người thân duy nhất là cô cô!”

“Được!” Hạ Nhân đưa tay xoa tóc Trịnh Hồng Lộc: “Hồng Lộc… muội tránh xa một chút!”

Sau đó, Hạ Nhân lấy ra một tấm thẻ màu hồng phấn: Thần phù chuyển dời tình yêu.

Không biết cô cô của Trịnh Hồng Lộc hiện đang trong trạng thái bị định thân, liệu tấm thần phù này có thể phát huy tác dụng hay không.

Nếu không dùng được thì còn phải nghĩ cách khác để xử lý. Đến lúc đó, lão tử cũng chỉ còn cách đổ máu mà thôi.

“Công tử, đây là thần phù chuyển dời tình yêu sao?” Hồng Lộc tò mò nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Ừm, đây chính là thần phù chuyển dời tình yêu. Sau khi dán lên người cô cô muội, cô cô muội sẽ trở thành nô bộc của huynh, sau đó yêu huynh!”

Hạ Nhân cầm thần phù chuyển dời tình yêu đi đến bên cạnh người phụ nữ đang bị định thân, bốp một tiếng dán lên chân nàng.

Ngay sau đó, một cảm giác kỳ diệu tràn vào thức hải của Hạ Nhân.

“Thế mà lại thành công...” Hạ Nhân thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Đi!” Hắn kéo Trịnh Hồng Lộc rời khỏi không gian của Hồng Mông Thiên Châu.

Cứ từ từ chờ vậy, người phụ nữ này, e rằng không có vài trăm năm thì sẽ không tỉnh lại được.

Hạ Nhân nhìn Trịnh Hồng Lộc, nói: “Hồng Lộc... muội ở thành Thánh Đan lâu hơn, kể cho huynh nghe xem, Hội Vấn Đỉnh ở đây rốt cuộc là thứ gì?”

Trong thần cung của Không Gian Thần Đế, Không Gian Thần Đế đang bế quan ngộ đạo bỗng ngẩng phắt đầu lên, kinh hãi nhìn bản thân: “Cái này, cái này, cái này...”

Toàn thân hắn run rẩy: “Ấn nô… ấn nô của ta biến mất rồi…”

Cơn giận ngút trời hóa thành thần lực cuồn cuộn, trực tiếp cuốn tan đạo trường.

Năng lượng do thần lực ấp ủ men theo hư không không ngừng lan ra xung quanh.

Không gian nơi chân trời bị nguồn năng lượng mạnh mẽ này xé toạc, lộ ra từng khe nứt đáng sợ.

Mãi đến nửa tuần hương sau, những khe nứt ấy mới được vuốt phẳng.

Mười hai vị Không Gian Phụ Thần, có sáu người bay tới.

Ngoài ra, không ít môn nhân đệ tử cũng vội vàng chạy đến.

Vị Thần Đế kia phất mạnh tay áo, hỏi: “Thần phi đâu?”

“Ái phi của ta đi đâu rồi?”

Nhưng xung quanh chỉ là một khoảng tĩnh lặng, không ai lên tiếng.

Ánh mắt Không Gian Thần Đế quét qua: “Ta hỏi lần cuối!”

Lúc này, một thị nữ mới dè dặt nói: “Nương nương Thần phi xuất quan từ hôm qua, sau khi xuất quan đã trực tiếp rẽ hư không rời đi, cũng không biết đã đi đâu rồi?”

“Cái gì?” Không Gian Thần Đế nói: “Hôm qua... hôm qua...”

“Rời đi suốt một ngày một đêm, vậy mà không ai báo cho ta biết!”

“Xin Thần Đế thứ tội!” Vô số người quỳ giữa hư không.

Không Gian Thần Đế hít sâu mấy hơi, nói: “Được... lấy danh nghĩa của ta ban thần lệnh ra ngoài. Bất kỳ ai, bất kể là người nào, chỉ cần dám đụng đến Thần phi của bản đế, ta sẽ khiến hắn tan xác thành muôn mảnh, gia tộc sư môn vĩnh viễn không có ngày ngẩng đầu!”

“Ngoài ra, bản đế muốn mời đại sư Dịch Thuật tới đây, suy tính vị trí của Thần phi cho ta!”

“Hãy yêu cầu tất cả gia tộc trong Thần giới lập tức báo vị trí của Thần phi cho bản đế. Nếu không, đợi đến khi bản đế tìm được Thần phi, toàn bộ sinh linh trong một vực nơi Thần phi đang ở đều phải chôn cùng!”

Trên thần cách giữa mi tâm Hạ Nhân, thần quang khẽ chuyển, hóa thành màu đỏ thẫm.

Màu đỏ thẫm này hoàn toàn khác với màu đỏ thẫm của thuộc tính hỏa.

“Công tử lợi hại thật!” Trịnh Hồng Lộc đầy vẻ ngưỡng mộ: “Thần cách của người lại có thể tùy ý biến hóa!”

Hạ Nhân cười cười: “Chẳng qua chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi!”

“Đi, dẫn huynh đến quảng trường Vấn Đỉnh!”

Bầu không khí luyện đan ở thành Thánh Đan vô cùng đậm đặc. Đối diện phủ thành chủ bên dưới đế cung, còn có một quảng trường rộng lớn khác!

Ở chính giữa quảng trường đặt một kiện thần khí cửu phẩm.

Thần khí này là một tôn đan đỉnh, chính là pháp bảo bản mệnh của Đan Đế, vị Thần Đế có danh hiệu, bên trên ngưng tụ lĩnh ngộ tối cao vô thượng của Đan Đế đối với đan đạo.

Bất kỳ ai cũng có thể đến quảng trường Vấn Đỉnh để tham ngộ một tia áo nghĩa vô thượng của đan đạo này.

Nghe nói chỉ cần có nền tảng đan đạo nhất định thì đều có thể lĩnh ngộ được một ít đạo lý luyện đan từ chân nghĩa này.

Đương nhiên Hạ Nhân cũng muốn đến xem thử.

“Thế mà còn là cực phẩm thần khí trong cửu phẩm?” Hạ Nhân nhìn thần đỉnh cao nghìn trượng, không nhịn được hít vào một hơi lạnh.

“Đúng vậy!” Trịnh Hồng Lộc nói: “Công tử, có thể bắt đầu tham ngộ rồi!”

“Có điều, hình như phía trên không còn chỗ nữa, chúng ta chỉ có thể tham ngộ ở bên dưới!”

Thần đỉnh được đặt trên một đài cao, xung quanh đài cao đều là bậc thang.

Các bậc thang có hình thang, phía dưới rộng lớn, càng lên trên càng thu hẹp.

Hạ Nhân liếc mắt nhìn, từ lâu các bậc thang đã chật kín vô số người.

Đừng nói phía trên, ngay cả những bậc thang thấp nhất cũng không còn chỗ.

Rất nhiều người trực tiếp ngồi trên mặt đất quảng trường để tham ngộ.

Hạ Nhân hỏi: “Càng lên trên thì sức mạnh pháp tắc càng nồng đậm sao?”

“Không phải!” Trịnh Hồng Lộc nói: “Công tử, thật ra muội cũng từng tham ngộ rồi. Nơi này chỉ có một tia chân nghĩa luyện đan của Đan Đạo Thần Đế, không có phân chia nhiều hay ít!”

“Hoặc là tham ngộ được, hoặc là không thể tham ngộ thấu đáo!”

“Vì vậy, về lý thuyết, chỉ cần thần niệm có thể chạm đến chân nghĩa trên thần đỉnh thì ngồi ở đâu cũng đạt hiệu quả như nhau!”

Hạ Nhân gật đầu: “Được, huynh thử xem!”

Hắn tùy ý tìm một góc quảng trường rồi ngồi xuống.

Ngay sau đó, thần niệm cuồn cuộn của Hạ Nhân cuốn về phía thần khí cửu phẩm kia.

Một tia áo nghĩa đan đạo chí cao chí thượng, phức tạp mà thuần chính, hiện ra trong thức hải Hạ Nhân.

Hạ Nhân tham ngộ một mạch suốt hai năm, kết quả không thu hoạch được gì.

Ngược lại, hai bộ điển tịch luyện đan trong Tụ Bảo Bồn đều được hắn cường hóa thành thiên giai cực phẩm.

“Công tử đừng nóng vội, người có thể thử thêm lần nữa!” Trịnh Hồng Lộc ở bên cạnh khuyên nhủ.

Hạ Nhân gật đầu, tiếp tục thử.

Tiếp đó, hắn lại thử hơn một trăm năm, vẫn chẳng thu hoạch được gì.

“Không được rồi!” Hạ Nhân đứng dậy, nói: “Không phải ngộ tính của huynh kém, mà là vì huynh không có nền tảng luyện đan!”

“Không thể lĩnh ngộ, vẫn cần phải tu luyện lại từ đầu!”

CHƯƠNG 2295

Tỉnh rồi

Luyện đan ở Thần giới cũng có chỗ khác với Tiên giới.

Đan dược mà những hạ thần bình thường sử dụng thì không có gì đặc biệt, chỉ cần là tu sĩ đều có thể luyện chế.

Nhưng đến giai đoạn luyện chế thần đan tứ phẩm và trên tứ phẩm thì không phải ai cũng có thể tùy tiện luyện chế được nữa.

Bởi vì nó liên quan đến một thứ: đạo pháp.

Hạ Nhân đương nhiên cũng hiểu đôi chút về luyện đan, nhưng y chưa từng tùy tiện luyện chế thần đan tứ phẩm trở lên.

Bởi vì y chưa học đạo pháp luyện đan, có luyện ra cũng chỉ là phế đan.

Hơn nữa, đến trình độ này, chỉ lĩnh hội điển tịch thôi đã không còn tác dụng, mà còn phải đồng thời lĩnh ngộ pháp tắc đan đạo.

Đại đạo đan đạo cũng là một trong ba nghìn đại đạo.

Trở về chỗ ở, Hạ Nhân tiện tay nhìn qua Hồng Mông Thiên Châu.

Trong thế giới của viên châu, vị thần phi kia vẫn mang dáng vẻ như một pho tượng.

Không biết đến bao giờ mới tỉnh lại!

“Hồng Lộc, thời gian tới ngươi phải chú ý một chút... Cái này đưa cho ngươi... Ngươi từ từ lĩnh ngộ.”

“Trước tiên hãy thôn phệ đạo pháp để lĩnh ngộ một số pháp tắc Phật môn, sau đó tu luyện thứ này... Ba mươi hai đại trượng phu thần thông!”

Gần đây, lão già Không Gian Thần Đế kia ngày càng điên cuồng.

Ban đầu, lão dựa vào sức hiệu triệu của một vị Thần Đế, tìm kiếm thần phi của mình khắp nơi, chính là nữ nhân bị Hạ Nhân giam trong không gian của y.

Nhưng gần đây, có lẽ vì không tìm được chút manh mối nào về thần phi, tên này dứt khoát bắt đầu tìm kiếm Trịnh Hồng Lộc khắp nơi.

Lão muốn thông qua Trịnh Hồng Lộc để tìm kiếm thần phi!

Bình thường Trịnh Hồng Lộc cũng không hay xuất đầu lộ diện, cho nên bên nhà họ Hạ không cần lo lắng, chưa có ai từng nhìn thấy nàng.

Nhưng Trịnh Hồng Lộc đã sống ở Thánh Đan Thành rất nhiều nguyên, chắc chắn sẽ có người chú ý đến nàng.

Hạ Nhân lo mình sẽ bị nhận ra.

“Thời gian này ngươi đừng ra ngoài nữa!”

“Cứ ở nhà tu luyện công pháp này đi!”

Hạ Nhân đặt đồ vật bên cạnh Trịnh Hồng Lộc.

Một chiếc ngọc giản, cùng với một ít bản nguyên Phật đạo.

Chỉ cần Hồng Lộc luyện thành ba mươi hai thức đại trượng phu thần thông thì sau này cũng không cần sợ hãi nữa.

Hạ Nhân tự mình rời khỏi đại điện, đi đến thương hội Vấn Đỉnh.

“Đây là... bản nguyên đạo pháp sức mạnh?” Nhìn thứ Hạ Nhân lấy ra, nữ trưởng lão Thần Vương cảnh lập tức há hốc miệng: “Đúng là thứ tốt hiếm có!”

“Cả Thần giới cũng khó mà mua được, trời ạ, đây còn là cực phẩm...”

“Đạo hữu, ngươi muốn đổi lấy thứ gì?” Nữ nhân nhìn Hạ Nhân, hai mắt nóng rực.

Nàng cảm thấy thứ Hạ Nhân lấy ra đủ để đưa vào một cuộc đấu giá lớn của thương hội. Tuy không thể tuyên truyền là vật phẩm đấu giá chính, nhưng chỉ cần thứ này xuất hiện, nhất định sẽ thu hút không ít khách hàng.

Hạ Nhân mỉm cười: “Có thể đổi lấy một viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm không?”

“Không thể!” Sắc mặt nữ nhân tối sầm: “Đạo hữu nghĩ gì vậy?”

“Cực phẩm lục phẩm và cực phẩm thất phẩm cách nhau cả một phẩm cấp đấy!”

“Mấu chốt là hiện giờ thương hội quả thật không có Đại Đạo Đăng Hoàng Đan!”

Hạ Nhân gật đầu: “Được rồi... Vậy đổi cho ta một ít bản nguyên đan đạo đi!”

“Ừm... Cho ta vài phần bản nguyên đan đạo tứ phẩm, không cần phẩm cấp quá cao, hạ phẩm và trung phẩm đều được!”

“Ngoài ra, cho ta thêm hai phần lục phẩm!”

“Tứ phẩm?” Nữ nhân hơi nghi hoặc nhìn Hạ Nhân, hỏi: “Đạo hữu... cần tứ phẩm làm gì?”

“Ngươi đã là Thần Tôn cảnh rồi, còn lĩnh ngộ tứ phẩm nữa sao?”

Hạ Nhân nói: “Chuẩn bị cho hậu bối!”

“Ồ!” Nữ nhân gật đầu, sau đó trầm ngâm một lát rồi nói: “Hai phần bản nguyên sức mạnh lục phẩm cực phẩm của ngươi, để ta tính giá trị cho ngươi nhé!”

“Một phần bản nguyên sức mạnh, ta có thể đổi cho ngươi mười phần bản nguyên đan đạo tứ phẩm trung phẩm và mười phần ngũ phẩm hạ phẩm!”

Hạ Nhân gật đầu: “Không thành vấn đề!”

Nữ nhân tiếp tục nói: “Còn phần bản nguyên sức mạnh thứ hai, ta có thể đổi cho ngươi ba phần bản nguyên đan đạo lục phẩm trung phẩm!”

Hạ Nhân nói: “Được...”

Trong lòng Hạ Nhân đại khái biết rõ, mức giá nữ nhân đưa ra hơi thấp một chút, nhưng cũng không thấp quá nhiều.

Dù sao thương hội nhà người ta cũng phải kiếm lợi nhuận thích hợp, không thể giao dịch công bằng ngang giá được.

Rất nhanh, nữ nhân đã mang những thứ Hạ Nhân cần trở về.

Dù sao ở Thần quốc Vấn Đỉnh, thứ không thiếu nhất chính là bản nguyên pháp tắc đại đạo đan đạo.

“Đạo hữu, ta nhận ra ngươi!” Nữ nhân nói: “Trước đây ngươi từng dẫn theo một nữ nhân đến tìm đại đạo đan thất phẩm!”

Nữ nhân lại nói: “Nếu ngươi bằng lòng, ta có thể giới thiệu cho ngươi một vị luyện đan sư!”

“Vị luyện đan sư này ở ngay Thánh Đan Thành chúng ta, là người được công nhận đứng đầu về luyện đan trong cảnh giới Thần Hoàng, tên là Thiên Hồng Thần Hoàng. Ông ta từng luyện chế ra thần đan thất phẩm cực phẩm!”

“Có điều tính tình người này khá kỳ quặc, cũng không dễ giao tiếp!”

“Nhưng ông ta cực kỳ yêu thích thuật luyện đan!”

“Nếu đạo hữu có thể lấy ra thứ gì đó ông ta thích, có lẽ ông ta sẽ giúp ngươi?”

Hạ Nhân hỏi: “Ông ta có cực phẩm sao?”

Nữ nhân nói: “Không chắc, nhưng ông ta là người có khả năng sở hữu Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm lớn nhất trong cả Thánh Đan Thành!”

“Thật ra cũng không thể nói là ta giới thiệu cho ngươi, rất nhiều người trong cả Thánh Đan Thành đều biết ông ta!”

“Nếu ngươi muốn đến thăm, cứ tùy tiện hỏi người bên ngoài là biết địa chỉ của ông ta!”

“Đa tạ!” Hạ Nhân chắp tay, sau đó rời khỏi thương hội.

Vừa ra khỏi thương hội, y lập tức thi triển ba mươi hai đại trượng phu thần thông, khẽ thay đổi dung mạo, biến trở lại dáng vẻ bình thường trước đây khi giao chiến với cô cô của Trịnh Hồng Lộc.

Nhưng thần cách giữa hai hàng lông mày vẫn duy trì dáng vẻ thần cách đan đạo.

Một phen lời nói của nữ nhân trong thương hội vừa rồi khiến mồ hôi lạnh rịn ra sau lưng Hạ Nhân.

Nếu nữ nhân kia có thể nhận ra ta, vậy thì Không Gian Thần Đế tìm được ta cũng chẳng còn xa nữa.

Hạ Nhân không đi tìm vị Thiên Hồng Thần Hoàng luyện đan kia, mà trực tiếp trở về tiểu viện của mình.

Trịnh Hồng Lộc bế quan tu luyện ba mươi hai đại trượng phu thần thông.

Còn Hạ Nhân thì bế quan lĩnh ngộ đan đạo, thôn phệ bản nguyên đan đạo.

Đồng thời y cũng phải lĩnh ngộ không gian đạo pháp.

Bước đầu tiên là tăng cường, trước tiên cường hóa bản nguyên tứ phẩm, ngũ phẩm và lục phẩm thành cực phẩm.

Một mặt, vốn dĩ Hạ Nhân đã hiểu về con đường luyện đan, không phải hoàn toàn mù mờ.

Mặt khác, Hạ Nhân là Thần Tôn cảnh, thôn phệ lĩnh ngộ bản nguyên tứ phẩm vẫn rất nhanh.

Thôn phệ liên tục sáu trăm năm, đạo pháp đan đạo của Hạ Nhân cũng tăng lên Thần Tôn cảnh!

Đã đuổi kịp tu vi của chính mình.

“Công tử, chàng thấy dáng vẻ này của ta thế nào?” Trịnh Hồng Lộc đi đến trước mặt Hạ Nhân.

Hạ Nhân nhìn nàng một cái rồi nói: “Không tệ… chỉ là lớn quá, thu nhỏ lại một chút đi, quá bắt mắt không tốt!”

“Ồ…” Trịnh Hồng Lộc rụt cổ.

Nàng lại hỏi: “Công tử… cô cô của ta tỉnh chưa?”

Hạ Nhân đập mạnh lên trán, nói: “Hầy… ta lại quên mất chuyện này!”

Thần niệm của y quét vào Hồng Mông Thiên Châu, nhìn thấy pho tượng vốn có kia vậy mà đã thay đổi tư thế, tầng ánh sáng vàng trên người cũng biến mất.

“Chậc chậc chậc…” Hạ Nhân kích động một hồi, nói: “Tỉnh rồi…”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Công tử, đưa ta đi gặp cô cô đi!”

“Ờ, ngươi…” Hạ Nhân kéo tay Hồng Lộc, ngay khoảnh khắc tiếp theo đã rơi vào không gian Hồng Mông.

Nữ nhân bị nhốt trong không gian đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Hạ Nhân và Trịnh Hồng Lộc.

“Cô cô…” Trịnh Hồng Lộc kích động nhào tới.

Kết quả nữ nhân kia lại vỗ một chưởng về phía Trịnh Hồng Lộc.

Hạ Nhân kịp thời mở ô Ngũ Hành Quân, lúc này mới giúp Trịnh Hồng Lộc tránh được một kiếp.

Lúc này Trịnh Hồng Lộc mới nhận ra mình đang biến thân, vội vàng giải thích: “Cô cô… là cháu đây, cháu là Hồng Lộc, cô nhìn đi…”

Đạo pháp lóe lên, Trịnh Hồng Lộc hóa ra bản thể.

CHƯƠNG 2296

Cỗ xe lớn

Hai người phụ nữ ôm nhau khóc nức nở.

“Hồng Lộc à… sao số con lại khổ thế này?”

“Con là người thân duy nhất của ta, vậy mà cũng đi theo con đường cũ của ta, trở thành nô tỳ của người khác…”

Nghe cô cô nói vậy, Trịnh Hồng Lộc lập tức không khóc nữa. Nàng lau vệt nước mắt trên mặt: “Cô cô, người nói sai rồi!”

“Không phải chủ nhân nào cũng súc sinh như dượng đâu!”

“Không Gian Thần Đế đối xử với người không tốt, nhưng công tử nhà chúng ta lại đối xử với con rất tốt!”

Người phụ nữ có khuôn mặt bị thần sa màu đen che phủ ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua Hạ Nhân.

Giờ đây, Hạ Nhân là chủ nhân của nàng, đương nhiên nàng không thể nói xấu Hạ Nhân. Thế nhưng từng làm nô bộc cho người khác hàng tỷ tỷ năm, trong mắt nàng vẫn thoáng hiện một tia do dự.

Nàng quỳ thật sâu xuống đất, chắp tay với Hạ Nhân: “Tham kiến chủ nhân!”

Hạ Nhân nói: “Sau này gọi ta là công tử là được!”

“Vâng, công tử!” Người phụ nữ đứng dậy.

Hạ Nhân hỏi: “Cô tên gì?”

Người phụ nữ đáp: “Tên tục của nô tỳ là Trịnh Tụ. Từ khi bước lên con đường tu hành, nô tỳ không còn dùng tên tục nữa, chỉ dùng đạo hiệu!”

Hạ Nhân lại hỏi: “Vậy đạo hiệu của cô là gì?”

Người phụ nữ đáp: “Đạo hiệu của nô tỳ là Đại Xa…”

Hạ Nhân tưởng mình nghe nhầm. Hắn ngẩn ra một thoáng rồi hỏi: “Cái gì?”

“Công tử không nghe nhầm đâu, đạo hiệu của nô tỳ là Đại Xa…”

“Năm xưa khi ta tu đạo, trong sư môn phải xếp thứ bậc theo trình tự, vừa hay xếp đến chữ ‘Đại’!”

“Thế là sư tôn đặt tên cho ta là Đại Xa!”

“Được rồi, Đại Xa thì Đại Xa vậy!”

Hắn hỏi: “Cô có biết tên của bản công tử không?”

Đại Xa lắc đầu: “Nô tỳ không biết!”

Hạ Nhân nói: “Bản công tử tên Hạ Nhân, tu vi Thần Tôn cảnh tầng tám!”

Trịnh Đại Xa nói: “Nô tỳ Đại Xa, tham kiến công tử. Nô tỳ đã ghi nhớ!”

“Sau này công tử có gì sai bảo, nô tỳ quyết không dám trái lệnh!”

“Nhưng… Hồng Lộc là cháu gái của ta, từ nhỏ đã cô khổ. Ta làm cô cô mà chưa từng chăm sóc con bé tử tế, mong công tử có thể giải trừ nô ấn cho nó, trả lại tự do cho nó!”

Hạ Nhân thản nhiên nói: “Vừa mới trở thành nô bộc của ta đã muốn thương lượng điều kiện với ta rồi sao?”

Trịnh Đại Xa nói: “Nô tỳ không dám, chỉ là khẩn cầu mà thôi!”

“Không thành vấn đề!” Hạ Nhân nói: “Vốn dĩ ta cũng chưa từng xem Hồng Lộc là nô bộc. Nó làm nô bộc của ta nhiều năm như vậy mà đến nay vẫn còn là thân hoàn bích!”

Trịnh Đại Xa thở phào nhẹ nhõm, đồng thời nhìn Hạ Nhân với vẻ cảm kích, nói: “Không ngờ công tử lại là người biết giữ mình đến vậy!”

“Công tử, trước đây… rốt cuộc người đã chuyển đổi nô ấn thế nào?”

“Thiếp thân là nô bộc và thần phi của Không Gian Thần Đế, sao lại biến thành nô tỳ của người?”

Dù sao thần nô ấn kia thuộc về Không Gian Thần Đế, còn chủ nhân trước mắt này cũng chỉ có tu vi Thần Tôn cảnh tầng tám.

Hạ Nhân nói: “Chuyện này cô không cần hỏi. Sớm muộn gì cô cũng sẽ hiểu!”

“Vâng…” Trịnh Đại Xa cúi đầu nói: “Công tử, nô tỳ còn một câu hỏi!”

Hạ Nhân nói: “Cô cứ nói…”

Trịnh Đại Xa nói: “Đời này… nô tỳ còn hy vọng giành lại tự do hay không?”

Hạ Nhân suy nghĩ một lát rồi nói: “Đương nhiên là có!”

“Thần giới tự có quy tắc. Nếu tu vi của cô tiến thêm một tầng, đột phá đến Thần Đế cảnh, cô sẽ có thể hoàn toàn thoát khỏi sự ràng buộc!”

“Có điều cô tu luyện đạo pháp không gian, muốn trở thành Thần Đế không phải chuyện đơn giản!”

“Vâng!” Trịnh Đại Xa nói: “Hiện giờ trên con đường không gian, mười ba vị Thần Đế đã đủ số, khó lắm!”

“Chuyện đó không cần vội!” Hạ Nhân nhìn Trịnh Đại Xa, nói: “Gặp bản công tử mà sao cô còn ôm đàn che nửa mặt?”

“Tháo khăn che mặt xuống, để bản công tử xem dung mạo thật của cô!”

Trịnh Đại Xa run lên, nói: “Bây giờ thiếp thân tuy là nô tỳ của công tử, nhưng trước kia cũng từng là thần phi của Thần Đế. Thiếp thân sợ sau khi tháo thần sa xuống, công tử... công tử sẽ...”

“Ha...” Hạ Nhân phất tay: “Chẳng phải vừa rồi cô đã nói sao?”

“Bản công tử là người biết giữ mình!”

“Dung mạo Hồng Lộc cũng không tầm thường, ở bên cạnh ta hàng tỷ tỷ năm mà chẳng phải vẫn không có chuyện gì sao?”

“Cô cứ tháo xuống đi, để ta xem mỹ nhân số một Thần giới rốt cuộc đẹp đến mức nào!”

“Vâng!” Trịnh Đại Xa cúi đầu, đưa tay trái ra.

Những ngón tay thon dài trắng nõn của nàng tựa như hành non, trên móng tay còn phủ một lớp màu tím nhạt.

Tay trái vòng qua cằm, chậm rãi kéo tấm khăn che mặt màu đen xuống từ bên tai phải.

Đồng tử Hạ Nhân đối diện khẽ co lại, trái tim cũng theo đó đập thình thịch.

“Hồng Lộc... Hồng Lộc...” Hắn vẫy tay với Hồng Lộc.

Trịnh Hồng Lộc đi tới, hỏi: “Công tử, có chuyện gì vậy?”

Hạ Nhân nói: “Cô biến đổi dung mạo, sau đó ra ngoài hộ pháp giúp ta... Ta có vài chuyện quan trọng muốn nói với cô cô của cô...”

“Cô ra ngoài trước đi, mau đi...”

Trịnh Hồng Lộc tận tụy hộ pháp trong đạo tràng của Hạ Nhân!

Mười sáu ngày sau, Hạ Nhân cũng rời khỏi không gian bên trong Hồng Mông Thiên Châu, trở về đạo tràng.

“Công tử?” Trịnh Hồng Lộc hơi giật mình, hỏi: “Người... nhanh vậy sao?”

“Nhanh?” Hạ Nhân nói: “Nhanh chuyện gì?”

Trịnh Hồng Lộc hỏi: “Chẳng phải người đã luận đạo với cô cô của con sao?”

“Sao mới nửa tháng mà đã luận đạo xong rồi?”

“Thông thường, mỗi lần luận đạo chẳng phải đều bắt đầu từ mấy vạn năm sao?”

“Ờ...” Hạ Nhân sờ trán, nói: “Không... Cô cô của con là Thần Hoàng cảnh, đạo pháp sâu không lường được. Tu vi của ta còn thấp, công lực chẳng đủ, lúc luận đạo với nàng đã rơi vào thế hạ phong, mười sáu ngày chỉ mới nếm thử mà thôi!”

“Sau này đợi đạo hạnh của ta tinh thâm hơn rồi sẽ lại đi tìm nàng!”

“Ồ!” Trịnh Hồng Lộc quỳ trước mặt Hạ Nhân, hơi đau lòng nhìn sắc mặt Hạ Nhân, nói: “Công tử... sắc mặt người trắng bệch rồi...”

“Luận đạo thì luận đạo, nhưng cũng phải chú ý sức khỏe đó!”

“Ừ!” Hạ Nhân nói: “Ta nghỉ ngơi một thời gian đã. À... cô cũng đi bế quan tu luyện đi!”

Tiếp đó, Hạ Nhân lại bắt đầu bế quan!

Lần bế quan này, chủ yếu vẫn là lĩnh ngộ đạo pháp.

Đạo pháp không gian, cùng với bản nguyên đại đạo của Đan Thôn Phệ.

Chớp mắt, bốn mươi bốn nguyên thời gian đã trôi qua.

Hạ Nhân thở ra một ngụm trọc khí rồi mở mắt.

Trịnh Hồng Lộc đi tới: “Công tử... người lĩnh ngộ xong rồi ạ?”

Hạ Nhân gật đầu: “Ừ... Bản nguyên đan đạo mua ở thương hội lần trước đã được ta lĩnh ngộ hoàn toàn!”

“Bây giờ, đạo pháp của ta hẳn đã đủ để luyện chế thần đan lục phẩm. Có điều ta vẫn phải học thêm một chút điển tịch về luyện đan!”

“Dù sao có học cũng không luyện được thần đan thất phẩm!”

Hạ Nhân khổ tu đan đạo là để chuẩn bị cho cả hai khả năng!

Một mặt, hắn chờ đợi thần đan cực phẩm xuất hiện ở nơi này.

Mặt khác, hắn còn chuẩn bị tham gia đại hội Vấn Đỉnh!

“Cô ở đây đợi ta một lát…” Hạ Nhân phất tay: “Gần đây ta lại có điều lĩnh ngộ trong lòng, đi tìm cô cô của cô luận đạo vài ngày!”

Trịnh Hồng Lộc túm lấy Hạ Nhân: “Công tử, con cũng nhớ cô cô, người đưa con đi cùng đi. Con chỉ đứng bên cạnh xem hai người luận đạo thôi, đảm bảo không quấy rầy hai người!”

“Được thôi!” Hạ Nhân mỉm cười: “Đi nào, trước hết để cô gặp lại cô cô cũng tốt!”

Hai người cùng bước vào không gian bên trong Hồng Mông Thiên Châu.

Nàng không hề lĩnh ngộ đạo pháp, mà chỉ ngồi xếp bằng giữa hư không, ngây ngẩn nhìn vô tận Hồng Mông Tử Khí đang cuồn cuộn trước mặt.

Thấy Hạ Nhân và Hồng Lộc đến, lúc này nàng mới duỗi chân, từ trên mây hạ xuống.

CHƯƠNG 2297

Vu Vương cảnh

“Ngươi không tu luyện?” Hạ Nhân nhìn Trịnh Đại Xa, hỏi một câu.

Lúc này, Trịnh Đại Xa cũng đã tháo tấm mạng che mặt màu đen xuống.

“Đẹp không?” Trịnh Hồng Lộc cười nói: “Công tử, lần trước ta không lừa ngài chứ? Cô cô của ta có hơn người hai bậc không?”

Hạ Nhân nhớ ra, lần đầu tiên nghe Trịnh Hồng Lộc nhắc đến Trịnh Đại Xa, hắn từng hỏi dung mạo của Trịnh Đại Xa so với mấy vị phu nhân của mình thì thế nào. Trịnh Hồng Lộc nói dung mạo của cô cô nàng cao hơn hai bậc.

“Ha ha…” Hạ Nhân bật cười, nói: “Mưa bụi chau mày, nước thu cắt đôi mắt, điểm nét môi son…”

“Cũng được thôi, không khoa trương như ngươi nói đâu…”

Nghe Hạ Nhân và Trịnh Hồng Lộc nói vậy, trên mặt Trịnh Đại Xa chẳng hề lộ ra chút gợn sóng nào. Ngược lại, nàng đầy vẻ bi thương, nói: “Xinh đẹp là một nỗi buồn, chứ không phải số mệnh tốt đẹp!”

“Nếu có thể, ta thà đổi một gương mặt khác!”

“Vậy thì đổi đi!” Hạ Nhân lấy ngọc giản Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu ra, đưa đến trước mặt Trịnh Đại Xa: “Ta có một môn thần thông!”

“Đa tạ công tử!” Trịnh Đại Xa lắc đầu, lần nữa chắp tay với Hạ Nhân: “Thiếp thân không cần dùng đến!”

“Nô tỳ khác với người thường một chút!”

“Công tử, cô cô của ta... có lẽ thật sự không dùng được!” Trịnh Hồng Lộc nghiêm túc nhìn Hạ Nhân, nói: “Chuyện này rất kỳ lạ...”

“Trong thần giới, thần thông có thể thay đổi dung mạo không ít. Người khác tu luyện đều được, nhưng cô cô ta dù tu luyện thế nào cũng không thể thay đổi!”

“Hơn nữa!” Trịnh Hồng Lộc ngừng một chút rồi nói: “Dung mạo của cô cô ta, người khác cũng không mượn dùng được!”

“Không mượn dùng được?” Hạ Nhân hỏi: “Có ý gì?”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Ví dụ như ta dùng thần thông Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu này, tu luyện thành một gương mặt giống hệt người khác thì không thành vấn đề. Nhưng nếu muốn mô phỏng dung mạo của cô cô ta thì vĩnh viễn không thể!”

“Không ai có thể mô phỏng dung mạo của nàng!”

“Còn nữa!” Trịnh Hồng Lộc tiếp tục nói: “Không ai có thể khôi phục dung mạo của nàng, ngay cả ảnh chiếu quy tắc của thần giới cũng không làm được!”

Nghe đến đây, Hạ Nhân không nhịn được hít sâu một hơi: Quả thật quá thần kỳ.

Ai cũng biết, chỉ cần là cảnh tượng thần tiên từng nhìn thấy thì đều có thể dùng đạo pháp ngưng tụ rồi tái hiện.

Hạ Nhân phất tay, định dùng đạo pháp khôi phục cảnh tượng lần đầu hắn gặp Trịnh Đại Xa.

Nhưng Hạ Nhân kinh hãi phát hiện, không được!

“Mẹ kiếp...” Hắn buột miệng chửi: Chẳng trách lúc trước lão Điêu nói chỉ nhìn thấy chân. E rằng không phải hắn ta không nhìn thấy mặt, mà là hoàn toàn không thể khôi phục hình ảnh của Trịnh Đại Xa.

Sau này lão tử muốn đưa nàng ra ngoài, ngay cả dịch dung cũng không làm được.

“Thần phù có dùng được không?” Hạ Nhân hỏi: “Loại dịch dung phù ấy?”

“Không có tác dụng!” Trịnh Đại Xa lắc đầu: “Thiếp thân đã thử vô số lần rồi!”

“Mặt nạ thì sao?” Hạ Nhân nói: “Thần khí dạng mặt nạ có tác dụng không?”

“Có!” Trịnh Đại Xa nói: “Có thể che đi, nhưng không thể thay đổi!”

“Tấm mạng che mặt này của ta thật ra cũng là một loại mặt nạ!”

“Công tử, nô tỳ có một vấn đề muốn thỉnh giáo!” Nàng nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân gật đầu: “Nói đi!” Ngón tay ngọc của Trịnh Đại Xa chỉ về phía trước: “Nơi này là đâu, vì sao lại có nhiều khí tím Hồng Mông đến vậy... Ta đã nhìn rồi, khí tím nơi này đều là thật!”

Hạ Nhân nói: “Chuyện này, ngươi không cần biết!”

Trịnh Đại Xa nói: “Cho Hồng Lộc một ít đi... Năm xưa ta đã khổ sở cầu xin Không Gian, bảo hắn cho Hồng Lộc một ít khí tím Hồng Mông, nhưng hắn lại cố ý treo ta lên...”

Hạ Nhân khoát tay: “Thứ nhất, ta không ngại lấy lòng phụ nữ, nhưng cũng không phải lúc nào cũng lấy lòng phụ nữ; thứ hai, chuyện của Hồng Lộc không cần ngươi lo!”

“Nàng đã tuyệt tuệ ở tầng tám, ngươi nghĩ nàng tu luyện đến Thần Vương cảnh tầng mười hai bằng cách nào?”

“Chẳng phải nhờ ta dùng khí tím Hồng Mông tái tạo tuệ căn cho nàng sao?”

“Đa tạ công tử!” Trịnh Đại Xa phịch một tiếng quỳ xuống dưới chân Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Hai cô cháu các ngươi cứ nói chuyện với nhau đi, dù sao cũng đã nhiều năm không gặp!”

“Có điều... Hồng Lộc, công pháp và thần thông ta truyền cho ngươi, tuyệt đối không được đưa cho nàng!”

“Ta ra ngoài một chuyến, có lẽ sẽ cần một khoảng thời gian!”

Nói xong, Hạ Nhân lóe người ra khỏi Thiên Châu Hồng Mông!

Người phụ nữ Trịnh Đại Xa này chỉ là nô tỳ tạm thời của Hạ Nhân.

Hạ Nhân cảm thấy chuyện này sẽ không kéo dài được lâu.

Dù sao, người phụ nữ này đã đạt đến Thần Hoàng cảnh tầng mười hai. Sở dĩ nàng chưa tiến giai không phải vì thiên phú không đủ, mà là vì thần vị Thần Đế bên trên đã không còn.

Nếu có thần vị, nàng sẽ có khả năng tiến giai Thần Đế.

Ví dụ như có một vị phó thần Không Gian chết đi.

Bởi vì những người cùng mắc kẹt ở đỉnh phong Thần Hoàng cảnh tầng mười hai, lại tu luyện đạo pháp Không Gian, đâu chỉ có mỗi Trịnh Đại Xa.

Đến lúc đó ai sẽ tiến giai thành phó thần thì rất khó nói.

Nhưng Trịnh Đại Xa quả thật có khả năng tiến giai thành phó thần!

Nếu nàng trở thành phó thần, dấu ấn thần nô tự nhiên sẽ tan vỡ.

Đến lúc đó, người phụ nữ này trở mặt không nhận người, chỉ một cái tát cũng đủ đập chết ta. Nếu lại cho nàng thêm vài môn thần thông cực phẩm bậc Thiên, chẳng hạn như [Hư Vô Tiễu Sát], vậy chẳng phải ta tự đào mồ chôn mình sao?

Hạ Nhân bước ra khỏi Thiên Châu Hồng Mông, thở phào một hơi thật sâu, sau đó phất tay lấy ra thêm một viên thần đan.

Thiên Vương Đan là một loại đan dược đặc biệt. Nó không thuộc Huyền Môn, mà được chuẩn bị cho những người luyện huyết của Vu tộc.

Sau khi đạt đến Thần Tôn cảnh tầng mười hai, người của Vu tộc chỉ cần nuốt Thiên Vương Đan là có thể đột phá đến Vu Vương cảnh.

Tu vi hiện tại của Hạ Nhân là Thần Tôn cảnh tầng tám, nhưng không ai biết những năm qua, trong lúc tu luyện, hắn còn đồng thời luyện thể bằng huyết khí, tu luyện chính là pháp luyện huyết Vu tộc đã được cải tiến.

Hiện giờ, tu vi của hắn trên phương diện pháp luyện huyết đã đạt đến đại viên mãn Thần Tôn cảnh tầng mười hai.

Vì vậy, chỉ cần muốn, Hạ Nhân nuốt viên Thiên Vương Đan này là có thể thành tựu Vu Vương.

“Sau Thần Vương cảnh có thể dùng Tụ Bảo Bồn cường hóa thần vật bậc bảy. Không biết nếu ta đạt đến Vu Vương cảnh thì có thể cường hóa thần đan bậc bảy hay không?”

Hạ Nhân không đột phá trong thành, hắn lo đột phá của mình sẽ kéo theo một vài phiền phức không cần thiết.

Hắn rời khỏi Thánh Đan thành, sau đó bay suốt hơn mười ngày. Trong một vùng núi hoang, hắn tùy tiện mở một động phủ rồi chui vào.

Hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất, trước tiên điều chỉnh khí huyết trong cơ thể cho ổn định, sau đó một ngụm nuốt viên [Thiên Vương Đan] cực phẩm kia.

Khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể Hạ Nhân lập tức bùng nổ.

Rào cản thân thể của người luyện thể cũng bị phá tan ngay khoảnh khắc hắn nuốt Thiên Vương Đan!

Một cảm giác mạnh mẽ chưa từng có lập tức dâng lên trong lòng.

Hạ Nhân còn định mất vài trăm năm để đột phá, kết quả chỉ trong mấy nhịp thở đã xong.

Hơn nữa, sau khi đột phá Vu Vương cảnh, không bị đạo pháp quấy nhiễu, cũng không cần củng cố tu vi.

Chân Hạ Nhân khẽ động, cả người nhảy vào hư không, sau đó tung một quyền về phía không gian.

Một quyền này lấy sức mạnh khí huyết làm chủ, cuốn theo lực Hồng Mông, đạo pháp Sức Mạnh và cả thần lực!

Trong nháy mắt, bốn loại sức mạnh hợp lại làm một, cuồn cuộn phun trào.

Đạo bào trên nửa thân trên của Hạ Nhân vỡ tan toàn bộ. Từng đường hoa văn màu tím vàng hiện lên trên thân thể trần trụi của hắn, tựa như ngọn lửa đang bùng cháy, trong nháy mắt phủ kín toàn thân.

Nắm đấm rắn chắc đột nhiên phát lực.

Trong hư không lập tức ngưng tụ một hư ảnh nắm đấm màu tím vàng lớn chừng một trượng, ầm ầm đẩy ra.

Hư không trước mặt bắt đầu rung chuyển với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

+11 (Ông trời ơi, ai có thể nói cho ta biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không?)

CHƯƠNG 2298

Chí Đạo Chung viên mãn

Một hư ảnh nắm đấm màu tử kim lớn chừng một trượng bị đẩy mạnh ra.

Một luồng cương phong còn nhanh hơn nắm đấm cũng cuồn cuộn thổi đi.

Cách đó trăm trượng, nắm đấm kia ầm vang nổ tung, sức mạnh vô cùng vô tận được phóng thích tại một điểm.

Ngay sau đó, hư không nơi đây vậy mà bị đánh ra một khe nứt màu đen.

Dĩ nhiên, khe nứt này không kéo dài được bao lâu, chỉ khoảng ba nhịp thở đã bị quy tắc không gian xung quanh vuốt phẳng.

“Mạnh thật...” Hạ Nhân nhìn nắm đấm của mình, trên mặt nở nụ cười: Thần Vương cảnh rồi.

Một đòn vừa rồi, Hạ Nhân cảm thấy đủ sức đánh giết bất kỳ cường giả Thần Vương cảnh nào.

Bây giờ mà để lão tử đối mặt với con đàn bà Bạch Ngọc Tắc kia lần nữa, không cần dùng thần phù cực phẩm, ta vẫn có thể bắt ả.

Hạ Nhân thu thần thông, hít sâu một hơi rồi định trở về Hồng Mông Thiên Châu.

Nào ngờ ngay sau đó, Hồng Mông Chí Đạo Chung được ôn dưỡng trong cơ thể hắn đột nhiên bay ra, lơ lửng trên đỉnh đầu Hạ Nhân.

Chí Đạo Chung tự phát động, hóa thành lớn mười trượng.

Những đường vân màu vàng được khắc trên thân chuông đen dần dần sáng lên, càng lúc càng nhiều tử khí Hồng Mông quấn quanh nó.

Ngay sau đó, một luồng sáng phá tan hư không, "砰" một tiếng đâm vào thần chung.

Rồi từng luồng sáng dày đặc từ bốn phương tám hướng bay tới.

Lúc này Hạ Nhân mới nhớ ra một chuyện: Hồng Mông Chí Đạo Chung đang tự mình sửa chữa.

Trong ánh mắt Hạ Nhân, những chỗ sứt mẻ của Hồng Mông Chí Đạo Chung từng chút một được khôi phục. Khoảng hơn mười nhịp thở sau, tất cả chỗ sứt mẻ đều được bổ đầy.

Hồng Mông Chí Đạo Chung cuối cùng cũng trở thành thể hoàn chỉnh.

Ngay khoảnh khắc Chí Đạo Chung được sửa chữa hoàn toàn, một tiếng chuông hùng hồn lấy Hạ Nhân làm trung tâm, chấn động lan ra bốn phương tám hướng.

Âm thanh đột ngột vang lên khiến Hạ Nhân giật nảy mình.

Hắn vội thu thần chung lại, sau đó vút một tiếng bay đi!

Bay khoảng nửa ngày, Hạ Nhân bảo Trịnh Hồng Lộc mở hư không, tiến đến phía bên kia của Thánh Đan thành.

Hạ Nhân cũng lo có người bị tiếng chuông thu hút tới.

Nhỡ đâu kéo đến một vị Thần Đế hoặc Thần Hoàng thì phiền phức, cho nên phải mau chóng rời đi.

Đến nơi mới, Hạ Nhân cầm mõ gỗ đợi suốt thời gian một nén nhang. Phát hiện không có ai đuổi theo, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong thời gian một nén nhang, dao động không gian đã sớm bị xóa sạch, ngay cả Thần Đế cũng không thể đuổi tới.

Sau đó, thần niệm Hạ Nhân chợt lóe, tiến vào Hồng Mông Thiên Châu của mình.

Hắn để trần thân trên, cứ thế đứng trước mặt Trịnh Đại Xa.

“Công tử, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?” Trịnh Hồng Lộc kinh ngạc hỏi.

Hạ Nhân nói: “Vừa rồi ta tu luyện Luyện Huyết pháp, phá vỡ một tầng tu vi, đột phá đến cảnh giới Vu Vương!”

“Sau đó bảo vật trên người ta chẳng hiểu sao lại đột nhiên hoàn chỉnh!”

“Vu Vương?” Trịnh Hồng Lộc còn chưa lên tiếng, Trịnh Đại Xa bên cạnh đã nhìn Hạ Nhân: “Công tử, người tu luyện công pháp của Vu tộc ư?”

Hạ Nhân thản nhiên nói: “Ban đầu khi bản công tử đạt đến Thần Quân cảnh, không chỉ mở ra thần khiếu mà còn mở ra một số huyết khiếu, cho nên có thể tu luyện thần pháp của Vu tộc, chuyện này chẳng có gì kỳ lạ!”

“Vừa rồi bản công tử mới tiến giai, hiện giờ tu vi và chiến lực đều đã tăng lên!”

“Để xem cảnh giới của ta tiến bộ thế nào nhé?”

Hạ Nhân phất tay: “Hồng Lộc… nàng tránh xa một chút!”

Không gian trong Hồng Mông Thiên Châu hiện giờ cũng rộng hàng tỷ tỷ vạn dặm, đủ cho hai người đánh nhau.

Hơn nữa, lớp tường ngăn nơi này Hạ Nhân đã thử từ lâu, tuyệt đối không có vấn đề gì.

“Được!” Trịnh Đại Xa gật đầu nói: “Công tử cứ việc tấn công, ta chỉ phòng thủ!”

Hạ Nhân cũng không khách sáo, trực tiếp tung một quyền về phía Trịnh Đại Xa.

Hắn không lo Trịnh Đại Xa không đỡ nổi, đối phương chính là tồn tại chỉ đứng sau Thần Đế.

Trên thân trên để trần của Hạ Nhân, những đường vân màu vàng瞬间 bò kín.

Sức mạnh huyết nhục toàn thân hắn bị dẫn dắt tới cánh tay phải.

Ngay sau đó, khí huyết cuốn theo thần lực, lực Hồng Mông và pháp tắc sức mạnh, hóa thành một nắm đấm lớn màu tử kim, đấm thẳng về phía Trịnh Đại Xa.

Trịnh Đại Xa cũng không phòng ngự, chỉ hơi đưa nắm đấm ra, đấm về phía nắm đấm của Hạ Nhân.

Đòn này chỉ cầu lấy công làm thủ.

Thế nhưng nàng đã đánh giá thấp sức mạnh trong một đòn của Hạ Nhân.

Đòn tấn công của Trịnh Đại Xa bị xé tan như chẻ tre, sau đó nắm đấm khổng lồ hung hăng nện lên thân thể trông có vẻ yếu đuối của nàng.

Thân thể nàng瞬间 xuyên qua vô số tử khí Hồng Mông trong hư không, bị đánh bay ra ngoài vạn dặm.

Hạ Nhân khẽ động chân,瞬间 đuổi theo.

“Lại đến…” Trịnh Đại Xa nói, “dốc toàn lực đi!”

Hạ Nhân thầm nghĩ, vừa rồi lão tử đã dốc toàn lực rồi còn gì?

Nhưng tay hắn không dừng lại, lại tung ra một quyền với toàn bộ sức mạnh.

Lần này Trịnh Đại Xa đã có chuẩn bị, cũng phán đoán đại khái được đòn tấn công của Hạ Nhân, vì vậy tiếp đó trở nên nhẹ nhàng hơn.

Trịnh Đại Xa vừa đỡ đòn tấn công thứ hai của Hạ Nhân, Hạ Nhân đã nhảy lên chỗ cao hơn. Chiếc Hồng Mông Chí Đạo Chung lớn bằng bàn tay trong tay hắn được chống mở rộng thành một trượng, rồi hắn lại giơ tay vỗ mạnh lên đại chung.

Giữa tiếng vang thần dị đan xen, thân chuông đen từ từ phình to, trong nháy mắt che trời lấp đất, hóa thành lớn vạn trượng, áp bức cả hư không.

Trên thân chuông, những phù văn màu vàng tỏa sáng rực rỡ, lại có khí tức mờ ảo màu tím đỏ dâng trào sinh ra.

Chuông còn chưa hạ xuống, nhưng uy áp và khí tức thuộc về vạn cổ thần khí đã瞬间 cuốn khắp thế giới.

“Đây là…” Trịnh Đại Xa phía dưới chấn kinh đến mức thân mình run lên: “Chí Đạo Chung…”

“Nghe nói thứ này xuất thế từ Băng Đạo Vẫn Hoàng, rơi vào tay một người tên là Vương Đôn…”

Hạ Nhân nói: “Bớt nói nhảm… Trịnh Đại Xa, đỡ một đòn của ta… đi…”

Dưới sự thúc động của Hạ Nhân, thần chung tựa như chiếm nửa bầu trời một hơi tiêu hao toàn bộ thần lực tích trữ bên trong Chí Đạo Chung, hóa thành một mảng trời, nện xuống người Trịnh Đại Xa.

Dưới uy lực hùng hồn, tử khí Hồng Mông trong phạm vi vạn dặm đều bị thổi bay.

Thần chung màu đen khắc phù văn vàng từ từ hạ xuống trên đỉnh đầu Trịnh Đại Xa.

Trịnh Đại Xa không hề sợ hãi, nàng vẫn không sử dụng bất kỳ thần khí nào, chỉ nhẹ nhàng tung một quyền lên trên.

Hai đòn tấn công va vào nhau, thần chung lại phát ra một trận tiếng vang ầm ầm, sau đó bị đánh nhỏ lại, hóa thành lớn bằng bàn tay, rơi vào tay Hạ Nhân.

Hạ Nhân mang vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc: Đánh không lại, căn bản là đánh không lại!

Tiêu hao hết thần lực, cạn kiệt sức mạnh khí huyết, vậy mà đối phương vẫn chỉ nhẹ nhàng gạt một cái đã hóa giải được đòn tấn công của hắn.

“Công tử, không sao…” Trịnh Đại Xa mỉm cười, an ủi: “Người đã rất giỏi rồi…”

“Cảnh giới Thần Hoàng mạnh quá!” Hạ Nhân lắc đầu, thu thần chung vào cơ thể.

Trịnh Đại Xa nói: “Thiếp thân chính là đỉnh phong Thần Hoàng cảnh, chỉ còn cách Thần Đế một tia, người đánh không lại ta là chuyện rất bình thường!”

“Nếu đổi thành một người ở đỉnh phong Thần Vương cảnh, chưa chắc đã đỡ nổi đòn vừa rồi của người!”

“Công tử rất giỏi, rất lợi hại…”

“Người là Thần Tôn cảnh mạnh nhất mà ta từng gặp, huống chi hiện giờ trên thực tế người chỉ mới ở tầng tám Thần Tôn cảnh!”

“Giả sử có ngày công tử thật sự tiến giai đến Thần Vương cảnh, chiến lực khi ấy sẽ còn tiến thêm một bậc!”

Hạ Nhân gật đầu: “Nói rất hay… Hồng Lộc… ta nói với nàng một chuyện!”

Trịnh Hồng Lộc nghiêm túc bước tới.

Hạ Nhân nói: “Nàng ra ngoài hộ pháp giúp ta trước… ta muốn cùng cô cô luận đạo một phen.”

Trịnh Hồng Lộc hỏi: “Hả… vẫn còn phải luận đạo nữa sao?”

Hạ Nhân nói: “Đúng vậy… chẳng phải ta vừa mới xuất quan sao? Lại có thu hoạch mới về đạo pháp, cho nên phải thảo luận một phen!”

CHƯƠNG 2299

Lĩnh ngộ chân ý Đan Đế

Trong sơn động, Hạ Nhân vỗ vỗ cái chậu của mình, sau đó thu nó vào trong cơ thể.

Trong chậu có một viên thần đan thất phẩm: Đại Đạo Đăng Hoàng Đan.

Suốt một năm, nó không hề được cường hóa.

Nói cho đúng thì hiện giờ ta tu luyện bằng phương pháp của Vu tộc, đã đạt đến cảnh giới Vu Vương viên mãn.

Cảnh giới Vu Vương không phải Thần Vương cảnh, nhưng hai cảnh giới này quả thật ngang nhau!

Nhưng cũng hết cách, sự thật đã chứng minh, đúng là không thể cường hóa được.

“Cái chậu... ngươi đã rất giỏi rồi...”

Hạ Nhân lẩm bẩm một mình rồi bước ra khỏi sơn động!

Hiện giờ hắn và Trịnh Hồng Lộc vẫn đang ở vùng hoang dã ngoài thành, chưa trở về Thánh Đan thành.

“Công tử... thế nào rồi?” Trịnh Hồng Lộc đầy mong đợi: “Người nói có cực phẩm, có chưa ạ?”

“Có rồi!” Hạ Nhân mỉm cười, nói: “Đi thôi... theo ta về thành, ta đến chỗ Thiên Hồng Thần Hoàng xem thử!”

“Khả năng trong tay hắn có thần đan thất phẩm cực phẩm là rất lớn!”

“Vâng vâng vâng...” Trịnh Hồng Lộc ngoan ngoãn gật đầu, sau đó đưa tay kéo Hạ Nhân, bay về phía Thánh Đan thành.

Bên cạnh Hạ Nhân hiện giờ đã có Trịnh Đại Xa tu vi cao hơn.

Nhưng nữ nhân này có thể cung cấp một số trợ giúp khác, còn đánh nhau thì không được.

Bởi vì nàng nói trên người mình có ấn ký do Không Gian Thần Đế lưu lại. Hiện giờ Không Gian Thần Đế đang tìm nàng khắp nơi, chỉ cần Hạ Nhân dám thả nàng ra, vị trí của nàng sẽ lập tức bị Không Gian Thần Đế khóa chặt.

Vì vậy, khi gặp đối thủ mạnh, Trịnh Đại Xa không thể trông cậy được. Trong thời gian ngắn, người Hạ Nhân có thể dựa vào vẫn chỉ có Trịnh Hồng Lộc.

Nhất định phải nâng cao tu vi của nàng.

Tuy thiên phú của Trịnh Hồng Lộc không thuộc loại tuyệt đỉnh, nhưng dưới sự bồi dưỡng của Hạ Nhân, nàng đã luyện không ít thần thông cực phẩm, chiến lực chắc chắn không đến mức kém cỏi như Vạn Phúc.

Một tháng sau, hai người trở về thành!

Còn chưa đến nơi ở của mình, Hạ Nhân bỗng ngửi thấy một luồng khí tức nguy hiểm.

“Hồng Lộc... đừng lên tiếng, đừng nói gì cả... cũng đừng để lộ vẻ khác thường... đi theo ta!”

Khi đi ngang qua cửa nhà mình, Hạ Nhân kéo Trịnh Hồng Lộc rời đi ngay.

Nhìn bề ngoài, phủ đệ của hắn chẳng có gì khác trước, nhưng Hạ Nhân vẫn nhạy bén phát hiện bằng thần thức rằng sân viện và trận pháp của mình đã bị người ta động tay động chân.

Kết hợp với việc gần đây Không Gian Thần Đế đang tìm kiếm Trịnh Hồng Lộc và Trịnh Đại Xa khắp nơi, cùng với chuyện trước đó Trịnh Hồng Lộc vẫn luôn không che giấu dung mạo, Hạ Nhân cơ bản có thể phán đoán rằng người của Không Gian Thần Đế chắc chắn đã tìm đến gần đây!

Có lẽ hắn đến đây không phải để tìm ta, nhưng tám chín phần là để tìm Trịnh Hồng Lộc.

Đi được rất xa, Hạ Nhân mới hít sâu một hơi.

Mặc dù đã rời khỏi sân viện rất xa, Trịnh Hồng Lộc vẫn không dám lên tiếng, chỉ truyền âm bằng thần niệm: “Công tử... có chuyện gì vậy?”

Hạ Nhân nói: “E rằng cữu phụ của nàng đã đến... sân viện của chúng ta bị người ta động vào rồi!”

“E rằng bên trong đã có người mai phục!”

“A?” Trịnh Hồng Lộc lập tức hoảng loạn, sắc mặt đại biến: “Đó... đó là... Thần Đế đấy...”

Hạ Nhân mỉm cười, nói: “Không sao... hãy tin vào bản thân, càng phải tin vào thần thông của Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu. Yên tâm đi, không ai trong số bọn họ có thể nhìn thấu hai chúng ta!”

“Nhưng mà...” Trịnh Hồng Lộc bĩu môi, nói: “Bọn họ chiếm nhà của chúng ta rồi, vậy chúng ta ở đâu đây?”

Hạ Nhân nói: “Chuyện đó không vội, quay lại rồi nói sau!”

“Đi thôi, trước tiên hỏi xem Thiên Hồng Thần Hoàng đang ở đâu...”

Nghĩ đến đây, Hạ Nhân bỗng thấy lạnh toát sau lưng, nói: “Hiện giờ vẫn chưa thể đi...”

“Trước đó nữ chưởng quầy của thương hội từng bảo ta đi tìm Thiên Hồng Thần Hoàng. Biết đâu Không Gian Thần Đế cũng biết ta định đi tìm Thiên Hồng Thần Hoàng!”

“Hồng Lộc, đành khiến nàng chịu thiệt thòi rồi. Hiện giờ chúng ta vẫn chưa thể đi tìm Thiên Hồng Thần Hoàng!”

“Vâng!” Trịnh Hồng Lộc gật đầu.

Hạ Nhân trực tiếp dẫn Trịnh Hồng Lộc đến quảng trường Vấn Đỉnh.

Dù sao trong Thánh Đan thành hiện giờ cũng không còn nơi nào có thể ở được, mà trong thời gian ngắn Hạ Nhân cũng không muốn mua nhà, nên dẫn Trịnh Hồng Lộc đến quảng trường Vấn Đỉnh.

Nơi đây có thể lĩnh ngộ chân ý Đan Đế.

“Hồng Lộc, hai chúng ta chia ra lĩnh ngộ, đừng ngồi cùng nhau, tránh bị người khác dùng cách đối chiếu tu vi để tìm ra!” Hạ Nhân nhắc nhở một câu, sau đó hai người ngồi ở những nơi khác nhau, bắt đầu lĩnh ngộ chân ý Đan Đế nơi này.

Lần này quay lại, Hạ Nhân rõ ràng cảm nhận được sự khác biệt.

Lần trước hắn ngồi khô ở đây suốt trăm năm mà không lĩnh ngộ được chút nào, vậy mà lần này vừa ngồi xuống, hắn đã cảm nhận rõ ràng đạo pháp chân ý trước kia có thế nào cũng không hiểu nổi, giờ đây lại có thể nhìn hiểu.

Hạ Nhân cũng không lãng phí thời gian. Trong lúc lĩnh ngộ chân ý Đan Đế, hắn còn đồng thời lĩnh ngộ pháp tắc không gian!

Hắn vừa thôn phệ Côn Luân Huyết Đồ Tử để luyện thần, vừa đồng thời mặc niệm 《Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh》 nhằm rèn luyện tâm lực.

Chớp mắt, lại một trăm bảy mươi ba nguyên trôi qua.

Đan đạo kinh nghĩa của Đan Đế nhìn như chỉ có một sợi, nhưng trên thực tế lại nhiều vô biên vô tận.

Hạ Nhân cảm thấy, đừng nói một trăm bảy mươi ba nguyên, cho dù tiếp tục lĩnh ngộ ở đây suốt một vạn nguyên, cũng không thể hoàn toàn nắm giữ kinh nghĩa của Đan Đế.

Những gì hắn nắm giữ được hiện giờ đã rất khá: “Đủ để chống đỡ cho ta luyện chế thần đan lục phẩm rồi!”

Hắn nhìn Trịnh Hồng Lộc, nàng vẫn đang bế quan lĩnh ngộ.

“Nàng cứ tiếp tục lĩnh ngộ đi, ngồi ở đây đừng động đậy, không ai có thể tìm thấy nàng!” Hạ Nhân truyền cho Trịnh Hồng Lộc một câu bằng thần niệm, sau đó trực tiếp rời đi.

Cứ cách mỗi trăm nguyên, Thánh Đan thành lại tổ chức một lần đại hội Vấn Đỉnh, dùng kỹ thuật luyện đan để quyết định thứ hạng cao thấp.

Người đứng đầu sẽ được Thần Đế đích thân tiếp kiến, đồng thời có thể ước một nguyện vọng với Thần Đế.

Hạ Nhân cảm thấy kỹ thuật luyện đan của mình hiện giờ cũng gần đạt yêu cầu, bèn định đi hỏi quy tắc của đại hội Vấn Đỉnh, cũng như thời gian tổ chức đại hội.

Xung quanh quảng trường Thần Đỉnh có vài tòa đại điện cao vút.

Hạ Nhân tùy ý chọn một tòa rồi bước vào.

Trong đại điện có rất nhiều người, cảnh tượng nhộn nhịp. Ở đây có thể tư vấn đủ loại vấn đề, một số đại điện còn kiêm luôn chức năng bán nhà trong thành.

Hạ Nhân tìm một quầy không có ai xếp hàng, hỏi: “Xin chào... ta muốn hỏi thăm một vài tin tức liên quan đến đại hội Vấn Đỉnh, xin hỏi có thể hỏi ở đâu?”

Bên kia quầy là một nữ tử. Nàng nở nụ cười ngọt ngào với Hạ Nhân: “Chào tiền bối... không cần khách sáo. Nếu là đại hội Vấn Đỉnh thì ta có thể giải đáp cho người một số vấn đề. Không biết tiền bối muốn hỏi về phương diện nào?”

Hạ Nhân nói: “Ừm... ta muốn hỏi lần tổ chức đại hội Vấn Đỉnh tiếp theo còn bao lâu nữa?”

Nữ tử nói: “Tiền bối, thời gian chính xác tổ chức đại hội Vấn Đỉnh lần tới là sáu mươi bảy nguyên và bốn vạn chín nghìn bốn trăm ba mươi mốt năm nữa!”

“Mong tiền bối lưu ý!”

Cứ một trăm nguyên tổ chức một lần, vậy lần trước diễn ra đúng vào lúc lão tử bế quan!

Hạ Nhân lại hỏi: “Tu vi của ta là Thần Tôn cảnh, có thể tham gia không?”

“Có thể, tiền bối!” Nụ cười trên mặt nữ tử càng rạng rỡ hơn: “Mỗi lần đại hội Vấn Đỉnh mở ra đều tổ chức ba loại tỷ thí khác nhau, lần lượt dành cho Thần Quân cảnh, Thần Tôn cảnh và Thần Vương cảnh!”

“Các tu sĩ cùng cảnh giới sẽ tỷ thí với nhau, cuối cùng quyết định ba bảng Thiên, Địa, Nhân!”

“Người đứng đầu mỗi bảng đều có thể được Thần Đế tiếp kiến, đồng thời nhận ban thưởng của Thần Đế!”

Hạ Nhân gật đầu: “Vậy... xin hỏi lúc tỷ thí sẽ khảo nghiệm những gì?”

“Chỉ tỷ thí tỷ lệ luyện đan thành công thôi sao?”

“Không...” Nữ tử lắc đầu: “Không phải vậy... sẽ chia thành nhiều cửa, tỷ thí thần niệm, khả năng tinh luyện dược thảo và nhiều phương diện khác, tổng cộng có mấy cửa!”

“Cuối cùng sẽ tổng hợp thành tích để tính điểm!”

“Đa tạ!” Hạ Nhân chắp tay, sau đó rời đi.

CHƯƠNG 2300

Cực phẩm thần đan xuất hiện

Rời khỏi quảng trường Vấn Đỉnh, Hạ Nhân lại đi đến thương hội!

Hôm nay hắn đổi sang một gương mặt khác, còn thay đổi cả thần cách và khí tức, nữ chưởng quầy của thương hội đương nhiên không thể nhận ra hắn.

Trong thương hội người qua kẻ lại tấp nập, đông như mắc cửi.

Hạ Nhân cảm nhận được hôm nay thương hội dường như đặc biệt náo nhiệt.

“Chưởng quầy, cho ta một bản danh sách!”

Có người vội vã chạy đến quầy trước lớn tiếng gọi.

Chưởng quầy ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó ném ra một miếng ngọc giản: “Phải có lệnh bài mời mới được vào hội đấu giá của chúng ta...”

“Biết rồi!” Người đàn ông cầm lấy danh sách rồi rời đi.

Mắt Hạ Nhân sáng lên: Danh sách?

Gần như trong nháy mắt, hắn đã hiểu đó là thứ gì.

Có lẽ gần đây thương hội sắp tổ chức hội đấu giá, nên sẽ tiết lộ trước một phần vật phẩm đấu giá.

Hạ Nhân nói: “Đạo hữu... cũng cho ta một bản danh sách đấu giá đi!”

“Được!” Chưởng quầy tầng một là một người đàn ông, thậm chí y còn chẳng ngẩng đầu nhìn Hạ Nhân, chỉ tiện tay lấy ra một miếng ngọc giản ném cho hắn, kèm theo một câu: “Đừng quên mang theo lệnh bài mời, không có lệnh bài thì không vào được hội đấu giá!”

Hạ Nhân nhận lấy ngọc giản, sau đó phân ra một tia thần niệm thăm dò vào bên trong.

Danh sách lập tức hiện rõ trước mặt Hạ Nhân.

Tổng cộng có mười hai món vật phẩm đấu giá, không tính là quá nhiều, nhưng món nào cũng vô cùng hấp dẫn.

Quan trọng là ở cuối danh sách vật phẩm đấu giá còn có một viên thần đan.

Bên trên viết: Một viên thần đan thất phẩm cực phẩm, kính mời mong đợi.

Danh sách không nói rõ cụ thể là loại đan dược nào, nhưng trong lòng Hạ Nhân lại nóng lên: Thần đan thất phẩm có rất nhiều, nhưng thứ có thể khiến người ta phát cuồng thì chẳng có bao nhiêu, Đại Đạo Đăng Hoàng Đan chính là một trong số đó.

Rất có thể chính là thứ này.

Nếu có thể lấy được nó thông qua hội đấu giá, vậy thì không cần tham gia cái gọi là 【Đại hội Vấn Đỉnh】 nữa.

Hạ Nhân vốn phản cảm với việc tham gia cái gọi là Đại hội Vấn Đỉnh này.

Dù sao cũng cần phải để lộ thân phận, hơn nữa mỗi lần tham gia đại hội, cứ đến thời khắc cạnh tranh then chốt là luôn có những chuyện khiến người ta ghê tởm xảy ra.

Huống chi cho dù tham gia tỷ thí, khả năng giành được hạng nhất cũng cực kỳ nhỏ. Dù sao từ trước đến nay lão tử vẫn luôn dựa vào cái bồn, giờ bảo ta dùng thực tài thực học để luyện đan... Ừm... hơi thiếu tự tin.

Hơn nữa, cho dù giành được hạng nhất, gặp được Đan Đế, ai có thể bảo đảm trong tay Đan Đế nhất định có Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm chứ?

Vì vậy, nếu có thể lấy được nó từ hội đấu giá thì càng tốt.

“Chưởng quầy!” Hạ Nhân chắp tay: “Xin hỏi phải làm thế nào mới có thể có được lệnh bài mời? Tiểu đệ rất hứng thú với hội đấu giá lần này!”

Lúc này chưởng quầy ngồi sau quầy mới lười biếng ngẩng đầu lên, liếc Hạ Nhân một cái rồi nói: “Rất đơn giản, những người có thể nhận được lệnh bài mời của chúng ta đều là khách quen, là khách quý của thương hội chúng ta!”

Hạ Nhân lắc đầu: “Ta là lần đầu tiên đến quý thương hội!”

Lão giả xòe hai tay: “Vậy thì hết cách rồi!”

Hạ Nhân lấy ra mấy khối thần kim thượng phẩm, đặt vào một chiếc nhẫn không dùng, rồi nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt chưởng quầy: “Đây là chút nghi vấn của tại hạ, mong đạo hữu xem qua!”

Chưởng quầy cũng hiểu ý. Y dùng thần niệm quét qua một lượt, lập tức đổi sang vẻ mặt tươi cười: “Dễ nói, dễ nói…”

“Thế này đi… thật ra vẫn còn một cách khác!”

“Đạo hữu cũng biết, danh sách được công bố hiện nay chỉ là danh sách đấu giá sơ bộ!”

“Đến lúc đấu giá chính thức, vẫn sẽ có những thứ khác được bổ sung vào!”

“Nếu trên người đạo hữu có vật gì tốt, có thể đưa vào đấu giá tại thương hội chúng ta, vậy thì có thể miễn phí nhận được tư cách vào hội đấu giá!”

“Nhưng điều kiện tiên quyết là đồ vật trên người ngài phải đủ tốt!”

Hạ Nhân suy nghĩ một lát rồi nói: “Đúng là có một món đồ!”

Hắn phất tay, lấy ra một chiếc hộp ngọc.

Chưởng quầy đang định mở hộp ngọc, Hạ Nhân lại bất ngờ giữ chặt tay y, nói: “Không được mở... Nếu mở ra, bảo vật bên trong sẽ chạy mất... Đạo hữu chỉ cần tăng cường thần niệm là có thể nhìn thấy!”

“Được được được!” Chưởng quầy tăng cường thần niệm, xuyên qua hộp ngọc nhìn thấy vật bên trong, lập tức kinh hãi biến sắc: “Cái này cái này cái này... lại là... Hồng Mông... tử khí?”

“Ừ!” Hạ Nhân nói: “Một tia Hồng Mông tử khí, tuy không nhiều, nhưng đủ để một cường giả Thần Quân cảnh dùng vào việc tu luyện Hồng Mông Thánh Thể. Sau khi tu luyện, có thể khiến bản thân khai mở thêm nhiều thần khiếu!”

“Ta hiểu rồi!” Chưởng quầy kích động nói: “Đã rất nhiều năm rồi ta không được thấy thứ này!”

“Xin hỏi đạo hữu tên gì?” Chưởng quầy nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân mỉm cười: “Tại hạ là Trường Sinh đạo nhân!”

“Thì ra là Trường Sinh đạo hữu, được được được... đạo hữu đi theo ta...”

“Ta dẫn ngươi đi đăng ký thông tin vật phẩm đấu giá, tiện thể lấy cho ngươi một lệnh bài mời!”

Hạ Nhân đi theo y ra phía sau, sau đó gửi ký gửi tia Hồng Mông tử khí kia tại thương hội, rồi nhận được một lệnh bài mời.

Đương nhiên, đây chỉ là ký gửi đấu giá mà thôi.

Nếu cuối cùng không nhìn thấy thứ mình muốn, Hạ Nhân sẽ không ra tay.

Tối ngày hôm sau sáu ngày, hội đấu giá chính thức bắt đầu!

Ngay tại tầng cao nhất của thương hội Vấn Đỉnh!

Hạ Nhân cầm lệnh bài mời, đương nhiên dễ dàng tiến vào hội đấu giá.

“Có một chuyện muốn trao đổi trước với ngài…”

Chưởng quầy trước đó đưa lệnh bài cho Hạ Nhân cười híp mắt đứng trong hội trường đấu giá, y đã chờ ở đây từ lâu.

Vì vậy Hạ Nhân vừa bước vào hội trường đấu giá đã bị y kéo lại.

“Phi Hạc đạo hữu à… xin chào!” Hạ Nhân chắp tay.

Phi Hạc hạ giọng nói: “Có người để mắt đến tia Hồng Mông tử khí của ngài… muốn mua trước nó trước khi hội đấu giá bắt đầu!”

Hạ Nhân mỉm cười: “Đương nhiên có thể, chỉ cần giá hắn đưa ra hợp lý là được!”

“Khụ khụ khụ…” Phi Hạc nhìn Hạ Nhân, nói: “Trường Sinh đạo hữu, hiện giờ ngài đã là Thần Tôn cảnh tầng tám… cách tầng mười hai cũng không còn quá xa!”

“Chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến việc chuẩn bị trước thần đan dùng để phá cảnh sao?”

“Người đó bằng lòng đưa ra một viên Phá Giới Đan lục phẩm, hơn nữa còn là cực phẩm…”

“Sau này đợi ngài đạt đến đỉnh phong Thần Tôn cảnh, nó có thể bảo đảm ngài trăm phần trăm tiến giai Thần Vương cảnh!”

“Như vậy, một viên thần đan đổi lấy một tia Hồng Mông tử khí, lão phu cảm thấy không phải không thể!”

“Nếu được, tia Hồng Mông tử khí này không cần đưa lên đấu giá nữa!”

Trong lòng Hạ Nhân cười lạnh: Tôn Vương Đan lục phẩm?

Giá trị của thứ này quả thực không thấp, nhưng muốn đổi lấy Hồng Mông tử khí thì vẫn còn kém một chút.

Hắn không để lộ vẻ gì, phất tay lấy ra một bình đan dược, ném vào tay Phi Hạc, nói: “Phi Hạc đạo hữu… ngươi vẫn nên xem thứ này trước đi…”

Phi Hạc nhận lấy bình đan, sau đó bật nắp một cái. Ngay khoảnh khắc thần niệm quét vào, thân thể y lập tức cứng đờ, nói: “Cái này…”

“Hít…” Tôn Vương Đan?”

“Hơn nữa còn là cực phẩm, mười hai viên…”

Hạ Nhân hỏi: “Phi Hạc đạo hữu... ngươi có biết vì sao ban đầu ta không lấy Tôn Vương Đan này ra ký gửi đấu giá để đổi lấy tư cách vào hội không?”

Hạ Nhân nói: “Vì ta không lấy ra nổi!”

“Loại đồ vật cấp bậc này, ở Thánh Đan thành, ngươi cảm thấy nó đáng giá bao nhiêu?”

“Đây chính là Thần quốc Vấn Đỉnh!”

Phi Hạc đạo nhân hơi lúng túng, y cười gượng nói: “Cũng đúng, cũng đúng... được... phần Hồng Mông tử khí của ngươi, chúng ta cứ ký gửi đấu giá bình thường đi!”

“Đa tạ!” Hạ Nhân chắp tay rồi rời đi.

Hội trường đấu giá này rất bình thường, chỗ ngồi bên trong đều giống nhau, không có phòng riêng dành cho khách quý, tất cả đều là những dãy ghế ngang hàng.